

**עם אורז לא מתווכחים**

**מאת אורלי קסטל בלום**

חלמתי בלילה שעם אורז לא מתווכחים. חלמתי שאני בורחת מהבית לקיבוץ בית השיטה, בורחת, לוקחת טרמפ, לא יודעת איך, מגיעה למקום ירוק ושזה קיבוץ, קיבוץ בית השיטה. אני עומדת נפעמת מול משטחים רחבי ידיים של ירוק, אני מכניסה רגל לשדה הזה, וזה הכול מים, ולכן זה שדה של אורז, אני אומרת לעצמי, ועם אורז לא מתווכחים.

ברחתי מהבית – ככה חלמתי, לשדות האורז של קיבוץ בית השיטה. בחיים שלי לא הייתי בקיבוץ בית השיטה, אבל חלמתי שנכנסתי לקיבוץ דרך שדות האורז שלו, ושעם אורז לא מתווכחים. רציתי בחלום להיות חברה בקיבוץ בית השיטה, אף על פי שאין לי מושג מה זה, ושאני לא כל כך בטוחה שאני יודעת איפה זה. אבל רציתי.

אני בקיבוץ בית השיטה, שדות האורז מקיפים את הקיבוץ, ואורז הוא ירוק, זאת אומרת העשבים שמהם מוציאים את האורז הם ירוקים, ואנחנו לא בסין, אנחנו בקיבוץ בית השיטה, ואני לא יודעת איפה זה, רק יודעת שעם אורז לא מתווכחים, זה נתון מראש שלא מערערים עליו. אני בקיבוץ בית השיטה, מחפשת בן אדם אחד, קיבוצניק, שלפני יותר מעשור המליץ בפני על עצמו, ההמלצה היתה בנתונים האלה: רחוב, יום, אוטו.

קיבוצניק: שכבי איתי, אחרי הכול למה לא.  
אני: לא, לא, באמת לא כדאי.

עד היום לא ברור לי מדוע סירבתי, לכן הלכתי לגמור עניינים בבית השיטה, למרות שהוא בכלל לא משם. אבל בחלום סוגרים עניינים, כמו שהפסיכולוגים אומרים.

אני פוסעת בקיבוץ בית השיטה, מגיעה לברכה, ורוצה בעצם מהקיבוצניק הזה, בכלל לא משכב, אלא מין ויזה. אני חושבת שאם אני אשכב איתו, הוא ישיג לי ויזה לבית השיטה, ואני אוכל להתקשר לבית שלי, עם הוויזה ברקע, ולהגיד לבעלי שיבוא עם שני הילדים שלנו, בבית השיטה, יש לי ויזה, ולא צריך לבשל.

רציתי להשיג ויזה לבית השיטה כי לא רציתי לעבוד כל כך בפרך במטבח, הדיקטטורה של האורז, בקיבוץ יודעים שעם אורז לא מתווכחים, אבל מישו אחר מכין אותו.

אני בברכה של קיבוץ בית השיטה. שדות האורז בוהקים בשמש, אני רוצה להיות קיבוצניקית שהברכה הזאת מותרת לה. אני מחכה לריאיון, בכלל לא שכבתי עם הקיבוצניק הפרום, לא פרמתי אותו מבני משפחתו, יש לו ילדים, ולא פרמתי, גם לא ניסיתי, גם לא הצלחתי. אבל ריאיון הצלחתי להשיג, חשבו שאני מארץ אחרת, והשיגו לי ריאיון. אמרתי: כן. אמרו לי: אהה, את מפה? כן, לא חשוב.

אני עומדת בחדר שטוף אור מולי המראיינת, שבכלל מכרה לי שמלה ב-82 שקל לפני שבועיים. תשמעי, אני רוצה להיות חברה קיבוץ בית השיטה, זה מוגדר כל כך, זה מותחם, וחוז' מזה אני סוציאליסטית, מאוד מאוד, אם כי נרתעת מחברת בני אנוש (חוסר ביטחון?)

באופן לגמרי נורמלי המראיינת שאלה אותי מה עיסוקי. שוב לא היה לי נעים להודות שאני חיה על הנייר, אבל אמרתי את המילה שתמיד היא מצטיירת בעיני כתעלומה גדולה. קשה לי להאמין שיש דבר כזה סופר חי, לכן תמיד נדמה לי שאני משקרת, או מתה.

אבל אני חולמת. אני חולמת שאני בבית השיטה, מול זאת ששואלת אותי שאלות, והיא נחמדה, כמה היא נחמדה! בנקודה זו השתררה שתיקה, שאני יודעת מה פירושה: אני סופרת מסוימת. מה הם יכולים להפיק ממני בקיבוץ בית השיטה, במיוחד אם אינני קיבוצניקית במקור. היא שאלה אותי איזה ספרים כתבתי, וחשתי שוב את אותה מצוקה, מצוקת השקרן. אבל זרקתי שניים וחצי שמות. היא הכירה את אחד הספרים, בחלום זה היה הספר האחרון שכתבתי. אני אומרת לעצמי, דולי סיטי, אם זה מה שיכול להכניס אותי לבית השיטה, ולגרום לי להשאיר מאחורי סוף-סוף את עיר העסקים בה נולדתי – אז אני מבטיחה לא להתווכח עם אורז, דבר שאני ממילא יודעת שאסור.